

ע"פ (ירושלים) 10621-09-17 - אלירון אמסלם נ' מדינת ישראל

ע"פ (ירושלים) 10621-09-17 - אלירון אמסלם נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

ע"פ (ירושלים) 10621-09-17

אלירון אמסלם

באמצעות ב"כ עו"ד מיכל גורן

נ ג ד

מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד שירה קני-טל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[05.03.2018]

לפני: כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד,

כב' השופט כרמי מוסק

כב' השופטת שירלי רנר

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט יצחק שמעוני) מיום 16.7.17 בת"פ 63858-05-16.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בתקיפה סתם ובהיזק לרכוש בזדון ונדון למאסר על תנאי לשלושה חודשים, חויב בפיצוי למתלון בסך 1,000 ₪ והוטל עליו קנס בסך 500 ₪. הערעור מופנה כנגד ההרשעה וחומרת עונש המאסר המותנה.

2. ואלה המעשים: ביום 11.3.16 תקף המערער את המתלון בצומת בו עצרו, לאחר שכל אחד מהם נסע ברכבו עם בני משפחתו. המערער הלם בחוזקה על שמש הרכב של המתלון וגרם לשבירתה ולאחר מכן תקף באגרופ את כתפו של המתלון לעיני אשתו וילדיו.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותרת לביטול הרשעת המערער ועונש המאסר המותנה שהוטל עליו, תחתיו מבקשת להטיל עליו צו מבחן, כפי שהמליץ שירות המבחן. ב"כ המערער טוענת כי המערער הינו כבן 33, אב לשלושה ילדים, ללא עבר פלילי, והאישום דנן הינו מעידה חד פעמית עבורו. הוא לקח אחריות על ביצוע העבירה, רמת הסיכון הנשקפת ממנו להישנות התנהגות אלימה הנה נמוכה, הוא קיבל אחריות על מעשיו והביע מוטיבציה להשתתף בהליך טיפולי. עוד נטען כי בכדי להימנע מהרשעה אין חובה להוכיח פגיעה קונקרטית במערער. לעמדת הסנגורית, זהו שיקול אחד מני רבים אותם מצווה בית המשפט לשיקול בבואו לקבוע האם מתקיימים התנאים לאי הרשעה. במקרה דנן, שירות המבחן ציין בתסקירו כי הרשעה תשפיע על המוטיבציה של המערער להמשך בדיקה עצמית ביקורתית וסימונו כמוכתם בעבר פלילי. בנוסף, בעניינו של המערער תיתכן פגיעה תעסוקתית עתידית, שכן המערער הינו נהג הובלות עצמאי במקצועו ועשוי להרחיב את תחום שירותיו בעתיד, באופן שיאלץ אותו להציג רישום פלילי נקי. באשר לחומרת העונש, נטען כי אין בו התחשבות בהמלצות שירות המבחן וברמת הענישה הנוהגת בעבירה של תקיפה סתם ללא עבירות נלוות. הוסף כי התועלת שבהרשעה מתבטלת לעומת התועלת שבאפיק השיקומי. אף שירות המבחן המליץ על אי הרשעה אף שלא הוצג לפניו נזק קונקרטי. נוכח עבודתו, הכרוכה בנסיעות בשטחי יהודה ושומרון, המערער שוקל לבקש רישיון לשאת נשק והרשעה עלולה לסכל זאת (בהמשך הוגש מסמך מהמעסיק באשר לכך).
4. ב"כ המשיבה טענה כי החלטת בית המשפט מבוססת היטב על הכללים העוסקים באי הרשעה. לא כל נזק פוטנציאלי יוביל לביטול הרשעה שכן אחרת אנו הופכים את הכלל. נסיבותיו האישיות של המערער פורטו לפני בית משפט קמא, וטיפול אינו אמור להיות כרוך באי הרשעה דווקא. האירוע הנו אירוע חמור בנסיבותיו, מדובר בהתנהגות בריזנית, ומכל אלה, יש לדחות את הערעור.
- תסקיר שירות המבחן
5. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הינו כבן 33, גרוש ואב לשלושה ילדים, מתגורר עם בת זוגו ועובד כנהג הובלות עצמאי, ללא רישום פלילי. הוא קיבל אחריות על ביצוע העבירות, הביע צער, אך ייחס משמעות רבה להתנהלותו של המתלונן, לו ייחס נהיגה חסרת אחריות בכביש. נקבע כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה הנה נמוכה. הומלץ להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה ופיצוי למתלונן.
- דיון
6. דין הערעור להידחות.

הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ר': ע"פ 3301/06 יעקב ביטי נ' מדינת ישראל (2006); ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)). ההימנעות מהרשעה או ביטולה תיעשה במקרים חריגים: "רק במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341 (1997)). בניגוד לטענת ב"כ המערער, הכלל הוא שאין די בחשש כללי וערטילאי לפגיעה בעתיד הנאשם, אלא יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטית שעלולה להיגרם לו בגין הרשעתו (ר': ע"פ 8528/12 צפורה נ' מדינת ישראל (2013); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (2013)).

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקח על המעשים, הבעת חרטה כנה מצידו והעדר עבר פלילי. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שביצע, שפגעו בשלום הציבור וביטחונו, לרבות זכות האדם לשלמות גופו. מכתב האישום המתוקן, בו הודה המערער, עולה כי לא מדובר בהתנהגות אימפולסיבית אלא בהתנהגות אלימה שהתבצעה בשני שלבים, כאשר בתחילה הלם המערער בעוצמה כה חזקה על שמשות רכבו של המתלונן עד שניפץ אותה, אך הוא לא הסתפק בכך ותקף באגרוף את המתלונן לעיני אשתו וילדו ויתר משתמשי הדרך. כל זאת משום שחלק על אופן נהיגתו של המתלונן. לא ניתן להצדיק התנהגות זו כמעידה חד פעמית, כטענת ב"כ המערער. אין מדובר במקרה חריג המצדיק חריגה מהכלל לפיו במקרים של גילויי אלימות על רקע שימוש בדרך יש לנקוט בהרשעה על מנת להעביר מסר הרתעתי לכלל ציבור הנהגים ולמערער עצמו. הדרך לפתרון סכסוכים עם הזולת חייבת להיות בדרך ארץ ולא בכוח הזרוע. מתסקיר שירות המבחן עולה כי בצד הודאתו של המערער וקבלת אחריות על מעשיו הוא מוסיף לייחס משמעות רבה להתנהלותו של המתלונן ולייחס לו נהיגה חסרת אחריות שגרמה לו להגיב כלפיו בתוקפנות ובאלימות. בנוסף, במקרה דנן, לא הוכח כי הרשעתו של המערער תוביל לפגיעה ממשית וספציפית בו באופן הגובר על האינטרס הציבורי שבהרשעה בעבירות בהן הורשע. לפיכך, במקרה דנן לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה מהכלל לפיו מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע בביצועה, והמצדיקות להתערב בעונש המאסר על תנאי שהוטל על המערער, הוא העונש הנוהג בעבירות אלה. אשר-על כן, הערעור נדחה. ניתן היום, יח אדר התשע"ח, 05 מרץ 2018, בהעדר הצדדים (בהסכמה).